

Arrest

nr. 296 295 van 26 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juni 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 juli 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 september 2023.

Gelet op de pleitnota van 29 augustus 2023, ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 april 2013 diende verzoekers echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 april 2013 verklaarde verweerder deze aanvraag onontvankelijk en gaf hij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 26 augustus 2013 diende verzoekers echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 11 september 2013 verklaarde verweerder deze aanvraag onontvankelijk en legde hij een inreisverbod op (bijlage 13sexies).

1.5. Op 29 juli 2014 diende verzoeker samen met zijn echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 27 maart 2015 verklaarde verweerder deze aanvraag onontvankelijk en gaf hij bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

1.7. Op 26 oktober 2015 diende verzoeker samen met zijn echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.8. Op 12 januari 2017 verklaarde verweerder deze aanvraag onontvankelijk en gaf hij bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Bij arrest van 10 maart 2021 met nr. 250 713 verwierp de Raad het hiertegen ingediende beroep.

1.9. Op 24 januari 2019 diende verzoeker samen met zijn echtgenote opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 18 juni 2019 verklaarde verweerder deze aanvraag onontvankelijk en gaf hij bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

1.10. Op 28 maart 2019 diende verzoekers ondertussen meerderjarig geworden zoon G. een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd gegrond verklaard. Verzoekers zoon is in het bezit van een A-kaart geldig tot 28 mei 2025.

1.11. Op 2 juni 2023 diende verzoeker samen met zijn echtgenote een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.12. Op 12 juni 2023 treft verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van verzoeker. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van K-L-M op 12.06.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer

Naam: [M.]

Voornaam [G.]

Geboortedatum [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit Albanië

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten

binnen 10 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de wet) en volgende feiten.

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

X 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige inreisstempel of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene legt enkel een Albanese identiteitskaart voor.

Betrokkene bezit geen beroepskaart, arbeidskaart of single permit. Toch werd hij al werkend aange-troffen tijdens een controle in samenwerking met de sociale Inspectie. Een PV zwartwerk wordt deze dienst opgesteld.

Betrokkene verklaart dat hij in België is omdat zijn zoon in Brussel woont. Zijn vrouw en hijzelf wonen ook op hetzelfde adres. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de zoon van betrokkene verblijfsrecht heeft in België. De vrouw van betrokkene echter niet. Beide ouders hebben reeds verschillende aanvragen tot regularisatie ingediend (zowel om humanitaire (9bis) als om medische (9ter) redenen. Alle aanvragen werden echter onderzocht en werden verworpen.

Het feit dat de zoon van betrokkene verblijfsrecht in België geniet, geeft betrokkene zelf niet automatisch ook verblijfsrecht

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001) heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Betrokkene verklaart ook medische problemen te hebben (hartproblemen ten gevolge van corona) waarvoor hij verschillende soorten medicatie neemt. Betrokkene toont niet aan in welke mate hem dit verhindert te reizen of naar zijn land van herkomst terug te keren. Betrokkene keerde in elk geval minstens in februari 2021 naar Albanië terug, gezien zijn identiteitskaart op dat moment daar werd afgeleverd.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

[...]

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op:

"Kennelijke appreciatiefout en schending van :

- artikel 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens (hierna "EVRM");*
- artikelen 7 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest");*
- artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna "Vw" of "Vreemdelingenwet");*
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurs-handelingen;*

- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt;
- het rechtsbeginsel *audi alteram partem*, het hoorrecht, het recht van verdediging, die rechtsbeginselen zijn in het Europese en Belgische rechtsordes;”

Na een theoretische uiteenzetting, betoogt hij als volgt:

“2. Onderdelen van het middel

2.1. Eerste onderdeel

De bestreden beslissing schendt de hierboven aangehaalde rechtsnormen, in bijzonderheid het hoorrecht, artikel 74/13 Vw, het fundamenteel recht op privé- en gezinsleven, (art. 8 EVRM en art. 7 en 52 Handvest), en de motiverings- en zorgvuldigheidsplichten, omdat verzoeker tijdens het besluit-vormingsproces niet in de gelegenheid is gesteld om zijn argumenten doeltreffend en doelmatig naar voren te brengen, hoewel deze beslissing negatieve gevolgen voor hem met zich mee brengen aangezien hij verplicht is het grondgebied binnen tien dagen te verlaten, en verzoeker elementen had kunnen aandragen waarmee verwerende partij bij de vaststelling van het bestreden beslissing rekening had moeten houden.

De zorgvuldigheidsplicht en het recht om te worden gehoord verplichtte verwerende partij om verzoeker uit te nodigen, of althans hem in staat te stellen om zijn argumenten tegen de door hem voorgestelde beslissing in te brengen:

« qu'eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire (...); que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue; » (RvS n°230293, 24.02.2015, eigen onderstrepping ; zie ook RvS n°230257, 19.02.2015 ; RvS n°233.257, 15.12.2015 ; RvS n°233.512, 19.01.2016 ; RW n°141 336, 19.03.2015; RW n°146 513, 27.05.2015; RW n° 151.399, 31.08.2015; RW n°151890, 07.09.2015 ; RW n° 157.132, 26.11.2015 ; RW n° 151.890, van 07.09.2015; RW n° 151.399, van 31.08.2015).

*Het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, het recht van verdediging, het recht om gehoord te worden en het beginsel *audi alteram partem*, verplichtten de verwerende partij om verzoekende partij, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, uitnodigen om zijn standpunt en argumenten te laten gelden tegen deze beslissing (RvS n°230293 van 24.02.2015 ; RvS n°230257 van 19.02.2015 ; RvS n°233.257 van 15.12.2015; RvS n°233.512 van 19.01.2016; RvV n°141336 van 19.03.2015 ; RvV n°146 513 van 27.05.2015 ; RvV n° 151.399 van 31.08.2015 ; RvV n°151890 van 7.09.2015; RvV n° 157.132 van 26.11.2015; RvV n° 151.890 van 7.09.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015).*

P. GOFFAUX wijst erop het feit dat om « effectief » te worden gehoord, meerdere waarborgen worden als noodzakelijk gesteld in de rechtspraak (zie P. GOFFAUX, Dictionnaire de droit administratif, 2ème éd., Bruxelles, Bruylant, p. 83, eigen benadrukking) :

« L'administré doit être averti au moyen d'une convocation suffisamment explicite de la mesure - et de ses motifs - que l'administration envisage de prendre à son égard et de l'objet et du but de l'audition afin de pouvoir utilement s'expliquer. » (CE, 16.09.1991, n°37.631 ; CE 3.04.1992, n°39.156 ; CE 19.04.2003, n°118.218 ; CE, CE 13.10.2004, n°135.969 ; CE 27.10.2005, n°150.866 ; CE 23.10.2007, n°176.049 ; CE 26.10.2009, n°197.310)

« Il doit pouvoir prendre connaissance de l'ensemble du dossier » (CE 1.07.1992, n°39.951 ; CE 28.10.1994, n°50.005)

L'administré doit aussi « disposer d'un délai suffisant pour faire utilement valoir ses observations. » (CE, 3.04.1992, n°39.156)

« La jurisprudence récente y inclut aussi le droit d'être assisté par un avocat qui peut prendre la parole lors de l'audition » (CE, 28.03.2006, n°157.044 ; CE, 11.09.2007, n°174.371).

Uw Raad heeft al geoordeeld dat (arrest nr. 260 643 dd. 14.09.2021):

« En l'espèce, l'examen du dossier administratif ne montre pas que la partie défenderesse a donné la possibilité à la requérante de faire connaître son point de vue, dans un délai raisonnable, avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision unilatérale.

En effet, la requérante a uniquement été entendue, le 13 juin 2018, lors de son audition à l'Office des Etrangers, dans le cadre de sa demande de protection internationale, soit plus de deux ans et demi avant la prise de l'acte attaqué.

En outre, la note de synthèse, qui figure au dossier administratif, comporte uniquement une évaluation de la situation, sur la base des éléments figurant dans le dossier administratif, au regard de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980. Elle ne peut donc être considérée comme suffisante, au regard du principe du droit d'être entendu ».

In casu kan het "recht om te worden gehoord" waarvan in de genomen beslissingen sprake is, namelijk een verhoor door de politie van KLM na verzoekers aanhouding op 12 juni 2023, niet kan worden beschouwd als een nuttige en doeltreffende uitvoering van het recht om te worden gehoord, aangezien verzoeker zich niet heeft kunnen laten bijstaan door een raadsman, hij geen nuttige documenten heeft kunnen overleggen en hij het bestaan van een privé-leven in België in de zin van artikel 8 EVRM en de artikelen 7 en 52 van het Europees Handvest niet heeft kunnen doen gelden.

Er werd hem niet gevraagd of hij bezwaar heeft tegen een bevel om het grondgebied te verlaten en er werd evenmin geboden om argumenten en documenten voor te leggen om zijn bezwaar te Staven.

Verzoeker betwist derhalve verweerders stelling dat "Betrokkene werd gehoord door de politie van K-L-M op 12.06.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen". Van een eerbiediging van zijn recht om gehoord te worden in het kader van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten is er geen sprake.

Mocht verzoeker effectief gehoord worden had hij meerdere elementen naar voor kunnen brengen die de beslissing zeker hadden kunnen beïnvloeden, onder andere:

- Het feit dat op 2 juni 2023 een nieuw aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis VW is ingediend (stuk 2), waarin hij gronden aanvoert die verband houden met zijn integratie in België en zijn privé- en gezinsleven. Verzoeker zou ook benadrukken zijn administratieve situatie te willen regulariseren en in België te willen blijven bij zijn zoon;

- Verzoeker zou hebben aangevoerd dat zijn zoon, [G.], pas 23 jaar oud was en altijd bij zijn ouders had gewoond, die in zijn materiële en morele behoeften voorzagen. Zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft erkend, bestaat er een reële afhankelijkheidsrelatie waaruit een gezinsleven voortvloeit (Maslov c. Autriche [GC], 2008, § 62 ; Azerkane c. Pays-Bas, 2020, §§ 63-64 ; Bousarra c. France, 2010);

- De medische problemen waaraan hij lijdt (hartproblemen als gevolg van corona) en de behandeling die hij in België krijgt - die hij niet zal kunnen krijgen als hij terugkeert naar Albanië omdat het gezondheidszorgsysteem zeer beperkt is en de medicijnen van slechte kwaliteit zijn: "De medische voorzieningen, zeker buiten Tirana, laten te wensen over. Ook al halen sommige Albanese arisen een redelijk niveau, toch is - zolang repatriëring medisch mogelijk blijft - een hospitalisatie ter plaatse af te raden omwille van gebrek aan betrouwbare medicijnen en geschikt medisch materiaal."

Zie ook:

« L'accès aux soins de santé de bonne qualité est limité. La qualité des soins offerts varie considérablement d'un endroit à l'autre du pays.

L'accès à des équipements médicaux, pharmaceutiques et des spécialistes est limité. Les hôpitaux publics manquent souvent de médicaments et d'équipements de base, et ont de piètres normes d'hygiène.

»

(Vrije vertaling : "De toegang tot goede gezondheidszorg is beperkt. De kwaliteit van de zorg verschilt aanzienlijk per deel van het land.

De toegang tot medische apparatuur, geneesmiddelen en specialisten is beperkt. Openbare ziekenhuizen hebben vaak een gebrek aan basismedicijnen en -apparatuur en de hygiëne is slecht.")

- Het feit dat hij zijn leven in België heeft opgebouwd sinds tien jaar; dat hij hier wenst te blijven met zijn familie, en wil er blijven omdat hij zich er thuis en geïntegreerd voelt; in die tijd heeft hij zijn leven in België weer opgebouwd; hij wil en doet al het mogelijke om zijn administratieve situatie sinds zijn aankomst in het Koninkrijk te regulariseren; de tijd die hij op Belgisch grondgebied heeft doorgebracht, heeft hem in staat gesteld zijn voornaamste interesses te ontwikkelen en zich in België te ontplooien; hij heeft sinds zijn aankomst op Belgisch grondgebied sterke sociale banden gesmeed en ontwikkeld ; hij vreest de onveilige situatie in zijn land van herkomst;

Deze verschillende elementen zouden het besluitvormingsproces zeker hebben beïnvloed, aangezien zij raken aan elementen waarmee verwerende partij op grond van het grondrecht op een privé- en gezinsleven, het zorgvuldigheidsbeginsel, het recht om te worden gehoord en artikel 74/13 VW rekening had moeten houden, en die derhalve de beslissing zouden hebben beïnvloed en zelfs tot een andere beslissing zouden hebben geleid.

Vervolgens moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

2.2. Tweede onderdeel

De bestreden beslissing schendt de hierboven aangehaalde rechtsnormen, in bijzonderheid artikel 74/13 Vw, het fundamenteel recht op privé- en gezinsleven, (art. 8 EVRM en art. 7 en 52 Handvest), en de motiverings- en zorgvuldigheidsplichten, omdat verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de nieuwe 9bis-aanvraag en de privé-leven van verzoeker in België, en de bestreden beslissing wordt daaromtrent niet gemotiveerd.

Verwerende partij heeft haar beslissing ontoereikend gemotiveerd en verzoekers situatie niet in detail geanalyseerd wanneer zij verwijst naar verzoekers eerdere aanvragen tot machtiging tot verblijf en concludeert dat "Alle aanvragen werden echter onderzocht en werden verworpen".

Zoals hierboven is aangetoond, heeft verzoeker op 2 juni 2022 een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis VW ingediend, waarin hij elementen betreffende zijn integratie en zijn privé- en gezinsleven heeft aangevoerd. Deze aanvraag is door verzoekers raadsman op het moment van zijn aanhouding rechtstreeks aan verwerende partij gezonden (stuk 3), zodat verwerende daarvan op de hoogte was.

Verwerende partij heeft dus niet beslist op basis van alle hem ter kennis gebrachte elementen en heeft zijn beslissing ter zake niet gemotiveerd.

Uw Raad heeft in soortgelijke omstandigheden al een bevel om het grondgebied te verlaten om deze redenen vernietigd (RW, n°123 024, 14 april 2014):

Or, si l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour n'a pas pour effet d'entraver la mise en oeuvre des pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la Loi, il n'en demeure pas moins que la partie défenderesse reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue, sans toutefois qu'il lui appartienne de faire elle-même la preuve des allégations de la partie requérante quant à ce.

Le Conseil souligne à cet égard l'incidence des droits fondamentaux que consacrent divers instruments juridiques internationaux liant l'Etat belge et dont il s'est engagé à assurer la protection en tant qu'Etat partie à de tels instruments. Bien qu'en vertu d'un principe de droit international bien établi, les Etats conservent le droit de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement de non nationaux sur leur territoire, l'exercice de ce droit souverain peut néanmoins poser problème lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'éloignement de l'intéressé constituerait une violation d'un droit fondamental reconnu par un instrument international d'effet direct (voir à ce sujet Cour européenne des droits de l'homme, arrêt Soering du 7 juillet 1989 et arrêt Chahal du 15 novembre 1996).

En l'occurrence, les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la Loi, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a

souscrit. Au titre de tels engagements, figure notamment la protection des droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues, le cas échéant, d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment : C.E., arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007). Il s'en déduit que l'autorité administrative ne peut faire une application automatique dudit article 7 de la Loi lorsque l'intéressé a préalablement fait état, dans une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9 ter de la Loi, d'indications sérieuses et avérées d'une possible violation d'un droit fondamental reconnu et d'effet direct en Belgique.

Dezelfde redenering moet worden toegepast in casu.

Bovendien bevat het bestreden beslissing geen motivering van de gevolgen van de scheiding van verzoeker en zijn echtgenote: de aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis werd door verzoeker en zijn echtgenote gezamenlijk ingediend, maar hij is thans gedwongen het Belgische grondgebied te verlaten, in tegenstelling tot zijn echtgenote.

De bestreden beslissing brengt een risico mee van scheiding voor onbepaalde tijd tussen de echtgenoten, die een gezinsleven vormen dat wordt beschermd door artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest. De beslissing moest een gedetailleerde analyse en motivering hierover bevatten, quod non in specie.

Zoals de Raad van State en uw Raad reeds hebben benadrukt, brengt de wettelijke verplichting voor verweerder om rekening te houden met factoren bij het nemen van een beslissing, een correlatieve verplichting met zich mee, uit hoofde van de motiveringsplicht, om ervoor te zorgen dat met deze factoren rekening wordt gehouden in de formele motivering van de beslissing.

Zie in dit verband met name RS-arrest nr. 253942 van 9 juni 2022 en RW-arrest nr. 275839 van 9 augustus 2022 :

En effet, le Conseil d'Etat a jugé dans son arrêt ne253.942 du 9 juin 2022 en ces termes : « L'obligation de motivation formelle d'un acte administratif requiert d'exposer les motifs de fait et de droit qui le fondent. Dès lors que l'autorité doit notamment avoir égard, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, au respect des droits fondamentaux de l'étranger, il lui appartient donc d'expliquer comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 précité en tenant compte notamment de la vie familiale de la personne concernée. Par ailleurs, [...] un ordre de quitter le territoire a une portée différente de celle d'une décision d'irrecevabilité de séjour. En statuant sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, la partie adverse se prononce quant au point de savoir si l'étranger peut se prévaloir de circonstances justifiant qu'il forme sa demande de séjour en Belgique et non dans son pays d'origine. Sa décision ne porte pas sur l'éloignement du requérant. Dès lors qu'un ordre de quitter le territoire a une portée juridique propre et distincte d'une décision d'irrecevabilité de séjour, cet ordre doit faire l'objet d'une motivation spécifique et la circonstance que la partie adverse ait motivé la décision d'irrecevabilité de séjour au regard des critères de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, ne la dispense pas de motiver l'ordre de quitter le territoire eu égard à la portée qu'a cette mesure ».

Cet arrêt marque une évolution dans la jurisprudence du Conseil d'Etat concernant l'étendue de l'obligation de motivation qui pèse sur la partie défenderesse. Le Conseil estime devoir faire sien l'enseignement de cet arrêt.

En l'espèce. Il apparaît que le second acte attaqué n'explique pas comment la partie défenderesse a respecté les exigences de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 en tenant compte notamment de la vie familiale de la requérante. Il s'ensuit que le moyen est fondé en ce qu'il est pris de la violation de l'obligation de motivation au regard de la mise en balance des intérêts imposée par l'article 74/13 précité ce qui suffit à entraîner l'annulation de l'ordre de quitter le territoire.

Ten slotte heeft de Raad van State reeds geoordeeld dat de motivering bekend moet zijn "hetzij vóór het nemen van de beslissing (CE 25 april 1994, nr. 47.012; CE 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij uiterlijk bij de definitieve beslissing (CE 25 januari 2007, nr. 167.144; CE 7 augustus 2008, nr. 185.636)" (zie CCE nr. 249 058 van 15.02.2021 en ook CCE nr. 249 199 van 16.02.2021).

Maar ook (arrest CCE nr. 249 058 van 15.02.2021 en arrest CCE nr. 249 199 van 16.02.2021):

"Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin "deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen" RvS 17 januari 1996, nr. 57.548, Chau)."

De verplichting om een formele motivering te geven wordt ook geschonden als de gronden voor de bestreden beslissing later worden meegedeeld (CCE nr. 249 058 van 15.02.2021):

"Dit ontnemt een verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865)."

En ook (uitspraak CCE 249 058 van 15.02.2021; onze accenten) :

"Omwille van de wapengelijkheid tussen de procespartijen kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, niet garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming. Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen. Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad. Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoekende partij de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehouden doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de voormelde wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad). Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoekende partij toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van haar beroep.

Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen. In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én hij kent ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd. Ter zake kan alleen maar worden vastgesteld dat in casu geen sprake is van een dergelijke uitzondering. Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grand daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden."

Een poging tot motivering a posteriori zou enkel het hierboven aan de orde gestelde motiveringsgebrek bevestigen.

Het middel is dus gegrond.

2.3. Derde onderdeel

De termijn van 10 dagen voorzien in het bevel om het grondgebied te verlaten werd op onwettige wijze bepaald, en niet op passende manier gemotiveerd.

De keuze van deze termijn is niet gemotiveerd door verwerende partij in de bestreden beslissing, in tegenspraak met de toepasselijke normen.

Artikel 74/14 VW die de termijnen van beslissingen tot verwijdering regelt, voorziet een "basistermijn" van 30 dagen (§1).

Als verwerende partij wenst in casu af te wijken van dit wettelijk termijn van 30 dagen moet ze op voldoende wijze motiveren waarom zij een kortere termijn oplegt, wat zij niet heeft gedaan.

In een arrest nr 187 290 dd. 22 mei 2017 heeft Uw Raad een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 10 dagen vernietigd, op grond van een gebrek aan motivering omtrent de termijn van dit bevel:

2.6. In casu kan de Raad enkel, samen met verzoekster, vaststellen dat het bevel om het grondgebied te verlaten bepaalt dat verzoekster 'onmiddellijk het grondgebied van België [dient] te verlaten' — waarbij aldus geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend — doch dat de bestreden beslissing zich in stilzwijgen hult omtrent zowel de juridische als de feitelijke grondslag voor deze afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek. In deze kan de Raad niet inzien op welke wijze verzoekster op grond van voorliggende (gebrek aan) motivering, in staat zou moeten zijn kennis te kunnen nemen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen. Verzoekster stelt terecht dat kan worden verwacht dat verweerder motiveert waarom hij ervoor opteert te kiezen voor een termijn van nul dagen voor vrijwillig vertrek. De Raad dient op te merken dat verweerder in de nota met opmerkingen niet betwist dat elke juridische en feitelijke overwegingen aangaande de beslissing tot het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek ontbreekt. Verweerder beperkt er zich toe te stellen dat verzoekster geen actueel belang bij haar grief heeft, gelet op het gegeven dat op heden de maximum toegestane termijn van 30 dagen reeds is verstreken. Dit betoog volstaat niet om verzoekster haar belang bij haar grief te ontnemen. Verweerder gaat er in deze aan voorbij dat de afwezigheid van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek niet louter gevolgen heeft inzake de bescherming tegen gedwongen verwijdering. Doch tevens andere verblijfsrechtelijke gevolgen met zich meebrengt. Zo vormt de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet immers een grondslag voor het opleggen van een inreisverbod zoals verzoekster reeds terecht opmerkt in haar verzoekschrift. Verzoeksters belang kan in casu dan ook niet worden teruggebracht tot de loutere bescherming tegen gedwongen verwijdering, doch vindt tevens een grondslag in de mogelijkheid van verweerder om hierop een inreisverbod te enten. In het licht hiervan merkt de Raad op dat verzoekster nog steeds een actueel belang bij haar grief kan laten gelden.

2.9. Gelet op bovenstaande is een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, aangetoond. Deze vaststelling volstaat reeds - mede gelet op bovenstaande uiteenzetting, waaruit is gebleken dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet kan voorbestaan zonder een beslissing inzake de vrijwillige uitvoeringstermijn ervan — opdat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing vernietigd worden."

2.2. In de pleitnota kan het volgende worden gelezen:

"1. Wat het eerste onderdeel betreft

Na ontvangst en analyse van verzoekers administratief dossier moet worden vastgesteld dat verwerende partij zijn recht om te worden gehoord heeft geschonden, aangezien hij niet werd bijgestaan door een tolk en daardoor zijn argumenten niet naar behoren kon uiteenzetten.

Bij gebreke aan een tolk heeft verzoeker niet alle vragen begrepen die tijdens zijn hoorzitting waren gesteld en heeft hij niet alle elementen naar voren kunnen brengen die de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden, zoals de indiening van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis. Er zij op gewezen dat verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet betwist dat deze factor de bestreden beslissing zou kunnen hebben beïnvloed.

Bijgevolg is verzoeker niet effectief gehoord, hetgeen in strijd is met het recht om te worden gehoord en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2. Wat het tweede onderdeel betreft

In haar nota met opmerkingen stelt verwerende partij slechts dat een 9bis-aanvraag naar de gemeente werd gestuurd en dat een woonstcontrole kan bij sommige gemeenten weken op zich laten wachten.

Dit kan niet volstaan als rechtvaardiging voor het feit dat geen rekening is gehouden met verzoekers 9 bis-aanvraag: zoals uit het verzoekschrift blijkt, is deze aanvraag op 2 juni 2023 ingediend en onmiddellijk na verzoekers aanhouding aan verwerende partij doorgezonden. Dit wordt niet betwist door verwerende partij. Verwerende partij wist bijgevolg dat een 9bis-aanvraag ingediend en in behandeling was, en werd in kennis gesteld van de inhoud ervan.

De procedure tot machtiging tot verblijf begint zodra het verzoek bij de gemeentelijke diensten is ingediend. Het feit dat een woonstcontrole pas over enkele weken zou plaatsvinden, heeft geen invloed op het feit dat de aanvraag al ingediend is, en bijgevolg in de weg staat van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Nieuw onderdeel (openbare orde)

Uit verzoekers administratief dossier blijkt dat verwerende partij niet de door verzoeker gekozen taal heeft gebruikt en bijgevolg artikelen 41, §1 en 42 van Taalwet Bestuurzaken van 18 juli 1966 heeft geschonden. Artikel 41, §1 bepaalt dat:

"§ 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend."

Artikel 42 luidt als volgt:

"De centrale diensten stellen de akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen in die van de drie talen waarvan de belanghebbende particulier het gebruik vraagt."

In het kader van zijn arrestatie heeft verzoeker zich in het Frans uitgedrukt en er dus voor gekozen die taal te gebruiken. Verzoeker maakte gebruik van de woorden die hij kent in het Frans tegen de politieagenten in het kader van de administratieve aanhouding. Hij had ook van het Frans gebruik gemaakt in zijn 9bis-aanvraag.

Verwerende partij moest bijgevolg haar beslissing in het Frans opstellen, de taal waarvan verzoeker gebruik had gemaakt.

Er zij aan herinnerd dat de bestreden beslissing geen "rechtstreeks gevolg" van een verzoek hoeft te zijn opdat artikel 41 van toepassing zou zijn, en dat verwerende partij, wanneer zij een bevel om het grondgebied te verlaten uitvaardigt, niet louter op eigen initiatief handelt, maar gebruik maakt van een bij wet voorziene mogelijkheid. Bijgevolg is zij verglicht haar beslissing te nemen in de taal die door de betrokkene wordt gebruikt.

In dit verband heeft de Raad van State al geoordeeld dat (eigen onderstropping):

« Anders dan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest aanneemt, is het hierbij niet relevant dat de aanvankelijk bestreden beslissing zelf niet het gevolg is van een door verzoeker ingediende aanvraag. Het indienen van een aanvraag is op zich immers geen toepassingsvoorwaarde voor artikel 41 van de bestuursaalwet. Het feit dat de aanvankelijk bestreden beslissing betrekking heeft op een eerdere beslissing waarvoor verzoeker zich van het Frans heeft bediend, volstaat voor de toepassing van deze laatste bepaling. » (CE n°247.685, 29 mai 2020)

Verwerende partij heeft derhalve artikel 41 geschonden en de beschikking moet nietig worden verklaard. Voor het overige verwijst verzoeker naar het verzoekschrift."

2.3. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop artikel 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werd geschonden, dat de reikwijdte van de rechten en beginselen van het Handvest vaststelt alsook de regels voor de uitlegging daarvan.

2.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5. In casu is de bestreden beslissing voorzien van een duidelijke feitelijke en juridische motivering. Zo wordt hierin onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Hierbij wordt gepreciseerd dat hij op het moment van zijn arrestatie niet in het bezit is van een geldig paspoort noch van een geldige inreisstempel of verblijfstitel. Tevens wordt aangegeven dat verzoeker al werkend werd aange-troffen tijdens een controle in samenwerking met de sociale inspectie terwijl hij geen beroepskaart, arbeidskaart of single permit bezit. Verweerder motiveert eveneens concreet over de elementen die staan opgesomd

in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, namelijk over verzoekers gezins- en familieleden, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand. Dit zijn elementen die nauw aansluiten bij het gestelde in artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

Verzoeker maakt niet duidelijk waarom de motieven van de bestreden beslissing hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing.

2.6. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoeker de schending opwerpt van het *“administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”*, neemt de Raad aan dat hij de schending beoogt op te werpen van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het respect voor deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.7. De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de Vreemdelingenwet en zet feitelijk uiteen waarom hiervan toepassing wordt gemaakt. Verzoeker betwist dit alles niet.

2.8. In een eerste onderdeel van het enig middel betoogt verzoeker dat hij tijdens het besluitvormingsproces door verweerder niet in de mogelijkheid is gesteld om zijn argumenten op doeltreffende wijze naar voor te brengen. Hij preciseert dat het gehoor door de politie van de zone K-L-M van 12 juni 2023 waarvan sprake in de bestreden beslissing niet kan worden beschouwd als een *“nuttige en doeltreffende uitvoering van het recht om te worden gehoord”*, dit omwille van een vijftal redenen die hij opsomt. Mocht hij effectief zijn gehoord, had hij meerdere elementen kunnen aanbrengen die de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden en hij somt ze eveneens op.

2.9. Het recht om te worden gehoord maakt integraal deel uit van het recht van verdediging dat een algemeen rechtsbeginsel is naar Belgisch recht. Het beoogt te verzekeren dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Dit beginsel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste de mogelijkheid te bieden individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het is aan de Raad om aan de hand van de specifieke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of de aantasting van het hoorrecht van aard is dat een andere beslissing zou zijn getroffen indien de betrokkene de gelegenheid had gekregen elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt aan te voeren. Om een miskenning van het hoorrecht aan te tonen, dient de verzoekende partij dus aannemelijk te maken dat indien zij was gehoord, een andere beslissing had kunnen worden genomen (cf. RvS 27 september 2021, nr. 14.593 (c)). Dit is nagenoeg dezelfde invulling van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht.

Het Hof van Justitie heeft gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).. Dit dient te worden geëerbiedigd indien er sprake is van de toepassing van Unierecht en er een besluit wordt genomen dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Dit is het geval, aangezien de bestreden beslissing kan worden bestempeld als een terugkeerbesluit, zoals geregeld in de Terugkeerrichtlijn en het een besluit is dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas leidt tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september

2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Het Hof van Justitie heeft wel uitdrukkelijk gesteld dat de hoorplicht niet vereist dat de persoon die wordt gehoord voorafgaand aan het gehoor in kennis wordt gesteld van de beslissingen die een bestuur, na dit gehoor, zou kunnen of wensen te nemen (cf. mutatis mutandis HvJ 11 december 2014, nr. C-249/13, Khaled Boudjlida, § 55.)

2.10. De Raad merkt in eerste instantie op dat de vaststelling in de bestreden beslissing, *“Betrokkene werd gehoord door de politie van K-L-M op 12.06.2021”* steun vindt in het *“Administratief rapport: Illegaal verblijf”*, opgesteld op 12 juni 2023, dat zich bevindt in het administratief dossier. Verzoeker werd blijkens dit verslag op 12 juni 2023 om 10u06 aangehouden in het kader van zwartwerk te Meise. Uit het kopje *“7. Verhoor van de betrokkene”* blijkt dat verzoeker na zijn aanhouding werd gehoord door inspecteur A.V. om 11u50. De Raad kan verzoeker niet volgen waar hij betoogt dat dit hoorrecht niet effectief is. Immers blijkt uit voormeld rapport dat aan verzoeker onder andere de volgende vragen werden gesteld: *“Zijn er nog elementen die de vreemdeling kenbaar wil maken betreffende de rechtmatigheid van zijn verblijf, familie- en gezinsleven?”*, *“Zijn er nog elementen die de vreemdeling kenbaar wil maken betreffende zijn gezondheidstoestand?”*, *“Zijn er nog elementen die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan?”* Aldus werd verzoeker wel degelijk in de gelegenheid gesteld om elementen kenbaar te maken betreffende *“het bestaan van een privéleven in België”* en werd hem de kans geboden om bezwaar te uiten tegen een terugkeer. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op het door hem aangehaalde arrest van de Raad van 14 september 2021 met nr. 260 643. Los van de vaststelling dat er in het Belgische rechtssysteem geen precedentenwerking uitgaat van arresten, heeft het aangehaalde arrest betrekking op een situatie die niet verzoekers situatie betreft. Zo heeft dit arrest betrekking op een situatie waar de vreemdeling tweeënhalf jaar voor het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord door verweerder in het kader van zijn asielprocedure. In casu werd verzoeker gehoord de dag dat de bestreden beslissing werd genomen.

2.11. Er is de Raad voorts geen reglementaire bepaling bekend die vereist dat een vreemdeling bij zijn gehoor in het kader van het treffen van een administratieve beslissing, zoals de bestreden bijlage 13, moet worden bijgestaan door een raadsman. Verzoeker verwijst naar rechtsleer maar duidt evenmin de reglementaire grondslag aan van een dergelijke verplichting. Hij voegt in de pleitnota toe dat hij niet alle vragen heeft begrepen die *“tijdens zijn hoorzitting”* werden gesteld omdat er geen tolk aanwezig was en dat hij daardoor niet alle relevante elementen naar voor heeft gebracht, zoals het indienen van een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hiermee geeft verzoeker in zijn pleitnota een nieuwe feitelijke grondslag aan zijn middel, wat niet is toegelaten. Alleszins voert hij geen rechtsregel aan waaruit volgt dat de aanwezigheid van een tolk in deze een vormvereiste is. Daaren-boven stelt de Raad vast dat verzoeker zelf stelt in punt 3 *“nieuw onderdeel (openbare orde)”* van de pleitnota, dat hij er bij zijn aanhouding voor heeft gekozen om zich in het Frans uit te drukken. De Raad gaat er dan ook van uit dat hij de vragen begreep die de betrokken politie-inspecteur hem stelde, vermits deze in het betrokken rapport aangaf dat verzoeker als *“gesproken taal”*, de talen *“Albanees, Frans, Modern Grieks (1453-), Italiaans”* heeft opgegeven. Uit niets blijkt dat er sprake was van communicatieproblemen toen verzoeker werd gehoord door inspecteur A.V. en verzoeker houdt dit ook niet voor.

Een schending van het hoorrecht blijkt dan ook niet.

2.12. Maar zelfs in de hypothese dat verzoeker niet *“effectief”* zou zijn gehoord, zoals hij voorhoudt, kan dit geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verweerder zou immers bezwaarlijk tot een andersluidende besluitvorming zijn gekomen, zoals blijkt uit de hiernavolgende bespreking van de door verzoeker opgelijste elementen.

2.13. Verzoeker betoogt dat hij in geval van een *“effectief”* gehoor, de volgende elementen zou hebben aangebracht die de bestreden beslissing *“zeker hadden kunnen beïnvloeden”*:

a) Het feit dat hij op 2 juni 2023 een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend waarin hij elementen aanhaalt met betrekking tot zijn integratie en zijn privé- en gezinsleven in België. (stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift). Verzoeker voegt hieraan toe dat hij tevens zou hebben benadrukt zijn administratieve situatie te willen regulariseren en in België bij zijn zoon te willen blijven.

b) Dat zijn zoon G. “pas” 23 jaar oud is en altijd bij verzoeker en zijn echtgenote heeft gewoond en dat zij in zijn materiële en morele behoeften voorzien.

c) Dat hij kampt met hartproblemen ten gevolge van corona waarvoor hij in België een medische behandeling krijgt, die hij niet zal kunnen krijgen in Albanië waar het gezondheidssysteem zeer beperkt is en de medicijnen van slechte kwaliteit zijn.

d) Het feit dat hij sinds tien jaar zijn leven in België heeft opgebouwd, dat hij sindsdien al het mogelijke doet om zijn verblijf te regulariseren, dat hij hier bij zijn familie wenst te blijven, dat hij zich thuis voelt en geïntegreerd is, dat hij hier zijn voornaamste interesses ontwikkelt en zich ontplooit, dat hij sterke sociale banden heeft gesmeed en dat hij de onveilige situatie in zijn thuisland vreest.

2.14. Voor wat betreft de hangende aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vermeld onder punt 2.13. a), stelt verweerder in de nota met opmerkingen: *“Waar verzoeker verwijst naar zijn 9bis aanvraag van 2/6/2023 kunnen we meedelen dat de aanvraag wordt verstuurd naar de gemeente/stad waarbij de wijkagent eerst en vooral een woonstcontrole moet uitvoeren alvorens het dossier wordt overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo een woonstcontrole kan bij sommige gemeenten/steden weken op zich laten wachten.”* Hieruit volgt dat verweerder geen kennis had van deze aanvraag omdat deze zich nog op het niveau van de gemeente bevond in afwachting van een woonstcontrole alvorens het dossier in overweging kan worden genomen en wordt overgemaakt aan verweerder. Verweerder is er niet toe gehouden een aanvraag te beoordelen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die hem rechtstreeks door een verzoeker wordt overgemaakt en niet via de gemeente na een positieve woonstcontrole overeenkomstig de door de artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure. Bovendien stelt de Raad vast dat waar verzoeker aanhaalt dat zijn raadsman de in punt 1.11. bedoelde 9 bis-aanvraag van 2 juni 2023 per e-mail van 12 juni 2023 naar verweerder heeft verzonden toen hij werd aangehouden en dat verweerder hier aldus kennis van had bij het nemen van de bestreden beslissing, kan hij niet worden gevolgd. De bestreden beslissing werd immers aan verzoeker betekend door S.E. van de politiezone K-L-M op 12 juni 2023 om 16u45. Blijkens het administratief dossier heeft verzoekers raadsman een e-mail verzonden aan de Dienst Vreemdelingenzaken, meer bepaald naar de infodesk en dienst 9bis, met de aanvraag en bijhorende stukken in bijlage, op 12 juni 2023 om 16u37. Gelet op het tijdstip van de betekening van de bestreden beslissing, kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat deze reeds door verweerder was genomen voordat verzoekers raadsman de bewuste e-mail verzond. Aldus had verweerder geen kennis van de in punt 1.11. bedoelde aanvraag en kon hij hier bij zijn beoordeling geen rekening mee houden op het moment dat hij de bestreden beslissing trof. De Raad benadrukt nogmaals dat verzoeker ook heeft nagelaten om tijdens het gehoor door inspecteur A.V. melding te maken van een hangende aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet terwijl hij hiertoe de mogelijkheid had toen hem de vraag werd gesteld of hij *“[...] elementen kenbaar wil maken betreffende de rechtmatigheid van zijn verblijf [...]?”*

2.15. Waar verzoeker in de pleitnota stelt dat de in punt 1.11. bedoelde aanvraag *“in de weg staat”* van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, legt hij dit niet verder uit. De Raad ziet niet in hoe een 9bis-aanvraag een impact kan hebben op de vaststelling van illegaal verblijf. Alleszins kan verweerder bezwaarlijk worden verweten een bevel om het grondgebied te verlaten te geven zonder rekening te houden met een aanvraag 9bis die hij niet in zijn bezit had op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing trof.

2.16. Voor wat betreft de verklaring van verzoeker zoals vermeld onder punt 2.13 a) en b) dat hij in België wenst te blijven bij zijn 23-jarige zoon, die een tijdelijk verblijfsrecht geniet en afhankelijk zou zijn van hemzelf en zijn echtgenote, verliest hij uit het oog dat verweerder in de bestreden beslissing het volgende stelt:

“Betrokkene verklaart dat hij in België is omdat zijn zoon in Brussel woont. Zijn vrouw en hijzelf wonen ook op hetzelfde adres. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de zoon van betrokkene verblijfsrecht heeft in België. De vrouw van betrokkene echter niet. Beide ouders hebben reeds verschillende aanvragen tot regularisatie ingediend (zowel om humanitaire (9bis) als om medische (9ter) redenen. Alle aanvragen werden echter onderzocht en werden verworpen.

Het feit dat de zoon van betrokkene verblijfsrecht in België geniet, geeft betrokkene zelf niet automatisch ook verblijfsrecht

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001) heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan."

2.17. Verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing *"Beide ouders hebben reeds verschillende aanvragen tot regularisatie Ingediend (zowel om humanitaire (9bis) als om medische (9ter) redenen. Alle aanvragen werden echter onderzocht en werden verworpen."* niet. Ze vindt alleszins steun in het administratief dossier. Zoals verweerder terecht opmerkt in de bestreden beslissing dient in casu rekening te worden gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) die stelt dat, daar waar de gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *"ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplé-mentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux"* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts worden gesproken indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu toont verzoeker deze afhankelijkheid niet aan door te wijzen op het feit dat hij samenwoont met zijn zoon en door zonder meer te poneren dat zijn zoon materieel of financieel en moreel van hem afhankelijk is zonder dit concreet te onderbouwen. Verweerders vaststelling dat er geen aanvullende elementen van afhankelijkheid blijken, blijft dan ook overeind.

2.18. Met betrekking tot de door verzoeker onder punt 2.13. c) aangehaalde medische problemen, overweegt verweerder in de bestreden beslissing:

"Betrokkene verklaart ook medische problemen te hebben (hartproblemen ten gevolge van corona) waarvoor hij verschillende soorten medicatie neemt. Betrokkene toont niet aan in welke mate hem dit verhindert te reizen of naar zijn land van herkomst terug te keren. Betrokkene keerde in elk geval minstens in februari 2021 naar Albanië terug, gezien zijn identiteitskaart op dat moment daar werd afgeleverd."

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn."

2.19. Verweerder was dus op de hoogte van verzoekers hartproblemen toen hij de bestreden beslissing trof. Verzoeker brengt niets concreets in tegen de vaststelling *"Betrokkene toont niet aan in welke mate hem dit verhindert te reizen of naar zijn land van herkomst terug te keren."* Hij voegt ook geen medisch attest bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat zijn medische problemen hem verhinderen naar zijn land van herkomst terug te keren. Door louter te herhalen dat hij hartproblemen heeft en op algemene informatie te wijzen waaruit moet blijken dat *"het gezondheidszorgsysteem zeer beperkt is en de medicijnen van slechte kwaliteit zijn"* toont verzoeker niet aan dat hij niet kan terugreizen naar het land van oorsprong, noch dat hij aldaar specifiek voor zijn hartproblemen geen adequate verzorging en of medicatie kan krijgen.

2.20. Voor wat betreft de verschillende elementen opgesomd onder punt 2.13. d) en voor zover hierboven nog niet besproken, stelt de Raad in eerste instantie vast dat verzoeker in het verzoekschrift voor het eerst wijst op een onveilige situatie in zijn land van herkomst zonder dit verder uit te werken of concreet te

onderbouwen. Door algemeen te wijzen op een onveilige situatie in het land van herkomst, zonder meer, kan verzoeker de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Voor wat betreft het door verzoeker aangehaalde tienjarige verblijf, zijn integratie, opgebouwde sociale banden, ontwikkeling en ontplooiing merkt de Raad op dat voor zover al dient te worden aangenomen dat verzoekers algemene verwijzing naar deze elementen wijst op een beschermenswaardig privéleven, het zo is dat een privéleven ontwikkeld in illegaal verblijf, zoals in casu, enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM zal worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoeker toont met zijn voormeld algemeen betoog niet aan dat zijn situatie dergelijke uitzonderlijke omstandigheden vertoont. Verzoeker kan bovendien niet onwetend zijn van de in punt 1 vermelde beslissingen die werden getroffen over de diverse 9bis-aanvragen en waar het voormelde al meermaals werd gesteld in het kader van een aangehaald privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.21. In een tweede onderdeel van het enig middel betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing ontoereikend is gemotiveerd daar waar zij verwijst naar de door hem ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf en stelt: *“alle aanvragen werden echter onderzocht en verworpen”*. Verzoeker wijst opnieuw op de in punt 1.11. bedoelde aanvraag en betoogt dat verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden. Hij stelt dat verweerder nochtans op de hoogte was van deze aanvraag omdat zijn raadsman deze per e-mail aan hem heeft overgemaakt op het moment van zijn aanhouding. Verzoeker vervolgt dat verweerder tevens niet motiveert over de scheiding van zijn echtgenote die de bestreden beslissing teweegbrengt. Immers stelt verzoeker thans te zijn gedwongen het grondgebied te verlaten en zijn echtgenote niet.

2.22. Waar verzoeker opnieuw hamert op de in punt 1.11. bedoelde aanvraag en de erin aangehaalde elementen van integratie en zijn privéleven, waarmee verweerder geen rekening zou hebben gehouden, volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punten 2.10. en 2.11. De Raad voegt hieraan toe dat verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad van 14 april 2014 met nr. 123 024 geen soelaas kan bieden aangezien arresten van de Raad geen precedentwerking kennen en omdat het in casu geen *“soortgelijke omstandigheden”* betreffen omdat, zoals gezegd, verweerder geen kennis kon hebben van de hangende aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.23. Voorts merkt de Raad op dat verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing niet betwist dat zijn echtgenote geen verblijfsrecht heeft. Uit het gestelde in punt 1 blijkt alleszins duidelijk dat zij net als verzoeker illegaal in België verblijft. Immers werd haar in het verleden reeds vier maal een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven door verweerder (zie punten 1.2., 1.6., 1.8. en 1.9.). De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoeker wordt gescheiden van zijn echtgenote. Verzoeker, die gewag maakt van een gedwongen verwijdering maar de feitelijk grondslag van dit betoog niet verschaft, brengt immers geen concrete hinderpalen naar voor die hem verhinderen om samen met zijn echtgenote terug te keren naar Albanië.

2.24. De Raad neemt akte van verzoekers afsluitend theoretisch betoog met betrekking tot de reikwijdte van de formele motiveringsplicht en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, doorspekt met verwijzingen naar rechtspraak. Echter kan dit algemeen theoretisch betoog de bestreden beslissing niet onderuit halen.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.25. In een derde onderdeel van het enig middel betoogt verzoeker dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom verweerder afwijkt van de *“basistermijn”* voor vrijwillig vertrek van dertig dagen en slechts een vertrektermijn van tien dagen toekent.

2.26. De Raad wijst er in deze op dat artikel 74/14, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat voor een onderdaan van een derde land die niet is gemachtigd om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een termijn van zeven tot dertig dagen wordt toegekend om het grondgebied te verlaten. Het is correct dat verweerder niet motiveert waarom verzoeker tien dagen krijgt toebedeeld om het grondgebied te verlaten. Aangezien nergens uit blijkt dat er sprake is van een gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoeker de vrijwillige vertrektermijn van tien dagen niet heeft gerespecteerd, de maximumtermijn voor vrijwillig vertrek dertig dagen bedraagt en deze termijn ondertussen ruimschoots is verstreken, ziet de Raad niet in hoe een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing wegens het ontbreken van een motivering voor de vrijwillige vertrektermijn van tien dagen verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Het blijkt dus niet dat verzoeker

nog een actueel belang heeft bij zijn kritiek in dit verband. Ook de verwijzing naar een arrest van de Raad van 22 mei 2017 met nr. 187 290 kan geen soelaas bieden. Los van de vaststelling dat er in het Belgische rechtssysteem geen precedentenwerking uitgaat van arresten, heeft het aangehaalde arrest betrekking op een situatie die niet verzoekers situatie betreft. Immers betreft het arrest de situatie waarin een termijn van nul dagen voor vrijwillig vertrek werd opgelegd wat niet louter gevolgen heeft inzake de bescherming tegen gedwongen verwijdering maar waar andere verblijfsrechtelijke gevolgen aan zijn verbonden, zoals het verplicht opleggen door verweerder van een inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenrecht waardoor de vreemdeling een actueel belang bij zijn grief kon laten gelden.

Het derde onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.27. In de pleitnota voegt verzoeker een nieuw onderdeel toe waarin hij zich beroept op een schending van de taalwetgeving. Verzoeker stelt dat hij er bij zijn aanhouding voor heeft gekozen het Frans te gebruiken en dat tevens de in punt 1.11. bedoelde aanvraag in het Frans werd opgesteld waardoor verweerder overeenkomstig artikel 41, §1 en artikel 42 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966 (hierna: de Taalwet Bestuurszaken) de bestreden beslissing in het Frans diende op te stellen in plaats van in het Nederlands.

2.28. Artikel 41, §1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Artikel 42 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten stellen de akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen in die van de drie talen waarvan de belanghebbende particulier het gebruik vraagt.”

2.29. De bestreden beslissing is geen “akte” waaromtrent verzoeker als particulier, in de zin van de artikelen 41 en 42 van de Taalwet Bestuurszaken, het gebruik van een bepaalde taal kan eisen. Zij vormt niet het antwoord op een aanvraag. Voor de duidelijkheid verwijst de Raad opnieuw naar het gestelde in de punten 2.10. en 2.11. De bestreden beslissing betreft een beslissing op grond van ambtshalve vaststellingen in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Ze werd opgesteld in de taal van het taalgebied waar de zaak is gelokaliseerd, in casu Nederlands taalgebied waar verzoeker werd aangetroffen en waar de bestreden beslissing werd betekend, dit conform het gestelde in artikel 39, §2 juncto artikel 17, §1a van de Taalwet Bestuurszaken (cf. RvS 27 april 2023, nr. 15.372 (c), RvS 23 november 2009, nr. 198.142 en RvS 10 februari 2006, nr. 154.741).

Het arrest van de Raad van State van 29 mei 2020 met nummer 247.685 waarnaar verzoeker verwijst, betreft een zaak waarbij een verblijf werd beëindigd dat was toegekend op grond van een aanvraag van de betrokkene tot erkenning van verblijf. Deze situatie doet zich in casu duidelijk niet voor. Verzoekers verwijzing naar dit arrest is dan ook niet relevant in onderhavige zaak.

Het vierde (nieuwe) onderdeel, dat ontvankelijk is vermits het de openbare orde raakt, is ongegrond.

Derhalve is het enig middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------